

ÉZSAIÁS 56-60.

Az 56.-ik fejezetben az Úr felsorolja azokat a feltételeket, amelyek teljesítése esetén mi is az előző fejezetben megismert örökkévaló királyságának és megváltásának részesei lehetünk.

Ezt mondja az ÚR: Tartsátok meg a törvényt, cselekedjeteK igazságosan, mert hamarosan eljön szabadításom, és nyilvánvalóvá lesz igazságom.

Már Ézsaiás idejében is úgy szólt a bátorítás, hogy éljenek az emberek Úr szabadítása közelségének tudatában. Isten azt akarta, hogy minden egyes generáció a Királyság közeli eljövételének fényében éljen.

Péter azt írta, hogy eljön az a nap, amikor az emberek majd csúfolódni fognak az eljövendő királyság közelségével kapcsolatban, és azt fogják állítani, hogy minden úgy folytatódik, ahogy egyszer elkezdődött. De Péter szerint ezek az emberek szándékosan tudatlanok, mert Isten már egyszer elpusztította ítéletével a világot, amikor özönvizet zúdított rá. És azt is leírja Péter, hogy

Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.

De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek.

A késlekedés oka tehát az, hogy Isten arra vár, hogy az emberek feléje forduljanak.

Amikor Arizónában laktunk, és az első gyülekezetünket pásztoroltam, emlékszem, hogy lakott ott egy bámulatos hölgy, aki emlékezetem szerint soha nem jött el az istentiszteletünkre, de azt állította, hogy nagyon kedveli a feleségemet és engem.

Érdekes jellem volt, korábban sok évet töltött Kínában misszionáriusként, és abban az időben éppen a hadsereg egyik kórházában volt ápolónő Arizónában.

Amikor én elkezdtem neki beszélni az Úr közeli eljövételéről, akkor azt mondta, hogy igen, elhiszem, hogy az Úr rövidesen eljön értem, mert már elég öreg vagyok ehhez. Ő így képzelte az Úr közeli eljövételét. Bizonyos értelemben ez igaz is, hiszen Isten egyszer mindannyiunkért eljön, és egyikünk sem lesz itt olyan nagyon sokáig. Ha nem is jön el az egész testéért egyszerre, akkor is igen rövid időnk van hátra ezen a földön.

Mi az élet?

Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.

Nagyon rövid a mi életünk, főleg ha ezt az időt az örökkévalósággal vetjük össze. Mégis, e rövid idő alatt dől el a mi örökkévalóságunk, a mi sorsunk. Nagyon bámulatos dolog ez, ha belegondolunk!

Ez tehát arra ösztönöz, hogy bármennyi időm is van még hátra, azt az Úrral töltssem, Neki szolgáljak, és teljesen elkötelezzem Neki életemet, energiámat, mert az idő rövid. Amikor tehát Ézsaiás azt mondja, hogy az Úr ideje közel van, ez mindannyiunkra vonatkozik. Az Úr ideje mindig nagyon közel van, és ennek tudatában kell éljünk, tudván azt, hogy egyetlen életünk van, amely hamarosan elmúlik, és csak az fog megmaradni belőle, amit Jézus Krisztusért teszünk. Minden más csak fa, széna és szalma, ami el fog égni. Semmi másnak nincs értéke az örökkévalóság síkján: sem az amit magamért tettem, sem az, amit a közösségért, semmi más, csak az, amit Jézus Krisztus nevében és dicsőségéért tettem.

Az idő tehát rövid, és ez egy állandó üzenet minden generáció számára. Hogyan éljünk Isten akarata szerint?

Tartsátok meg a törvényt, cselekedjétek igazságosan – Isten azt akarja, hogy igazságos és őszinte életet éljünk. Nem akarja, hogy csaljunk, lopjunk és megrövidítsünk másokat. Ő azt akarja, hogy a helyes dolgokat cselekedjünk, és ez nem egy nagy kérdés. Micsoda nagyszerű világ volna ez, ha minden ember igazságosan és őszintén kezelné embertársait.

De nem ez a helyzet a mai világban! Mindig vannak olyan emberek, akik ki akarják használni a pozíciójukat mások kizsákmányolása árán. Mindig félelmetes dolog, ha hátrányos pozícióba kerülünk valaki mással szemben, mert biztosak lehetünk benne, hogy ki fognak használni.

Jézus azt mondta: „*Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok*, mert ők kihasználták az embereket, a szegény özvegyasszonyokat, az emberek problémáit és betegségeit, és ezekből gazdagodtak meg.

Az ember nem igazságos, de Isten azt akarja, hogy igazságosak legyünk.

Ezt mondja az ÚR: Tartsátok meg a törvényt, cselekedjétek igazságosan, mert hamarosan eljön szabadításom, és nyilvánvalóvá lesz igazságom.

Boldog az a halandó, aki így cselekszik, az az ember, aki ehhez ragaszkodik

Isten kijelenti, hogy aki igazságos és őszinte azt Ő megáldja,.

Isten mindig az elnyomottakat és a szegényeket védi. Ha mi nyomorgatjuk őket és mi tesszük szegénnyé őket, akkor Istennel fogunk szembeállni.

vigyáz, hogy meg ne sértse a szombatot, és vigyáz, hogy keze semmi rosszat ne tegyen.

A szombat törvényét Isten Izrael nemzetének adta szövetségül. Amikor Isten a 2Mózesben ezt a törvényt adta, azt mondta, a 31:16-ban:

Tartsák meg Izrael fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül.

Isten a körülméltelkedést is örök szövetségül adta az izraelieknek. A szombat törvénye sem a pogány világra, sem a zsidón kívüli egyházra nem vonatkozott, és ennek ellenére az embernek szüksége van egy pihenő napra.

Bizonyára sokkal egészségesebbek lennénk, ha heti egy napig tényleg csak pihennénk, hisz az eredeti követelmény is a pihenésre vonatkozott, hogy a szervezetnek lehetősége legyen a regenerálódásra. Ezek az emberek nem Isten rendelete szerint akarták a szombatot megtartani, hanem szórakozásra akarták felhasználni, akárcsak mi magunk is.

A zsidók szombatja a pénteki naplementétől a szombati naplementéig tartott.

A korai egyházban, amikor felmerült a kérdés, hogy a pogányokból lett hívők mely törvényeket kell megtartsák, akkor az apostolok úgy határoztak, hogy nem fogják rájuk kényszeríteni azt a rabigát, amelyet a zsidók maguk sem voltak képesek megtartani. A következőket írták tehát a pogányokból lett gyülekezeteknek:

tartózkodjatok a bálványáldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól. Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek.

Amikor Pál a korintusiaknak írt, akkor ezt egy kicsit megváltoztatta, és azt mondta, hogy *Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzesetek semmit lelkiismereti okokból, mert „az Úr a föld és annak teljessége”.*

Ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki, és el akartok menni, mindent megehettek, amit elétek tesznek; ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.

De ha valaki azt mondja nektek: „Ez bálványáldozati hús”, ne egyétek meg: amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt.

Lelkiismeretről beszélek, de nem a sajátunkról, hanem a másikéről. Mert miért vádolja az én szabadságomat a másik lelkiismerete?

Ha én hálával eszem, miért kárhozzátának engem azért, amiért én hálát adok?

Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!

Jézus azt mondta, hogy

Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.

Pál a rómaiakhoz írt levelében ír azokról, akik féltek húst enni, mert azt gondolták, hogy sohase lehet tudni, hogy ezt a húst áldozták-e bálványnak vagy sem, ezért aztán félelemből lettek vegetáriánusok. „Aki erős a hitben, az húst eszik”, mondja Pál.

A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok.

Az egyik azt hiszi, hogy mindent ehet, az erőtlen pedig zöldségfélét eszik.

Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, hiszen az Isten befogadta őt.

Nagyon könnyű abba a hibába esni, hogy azt gondoljuk, mindenki úgy kellene éljen, mint én, mindenki ezt kellene tegye, amit én. Nagyon szeretnénk irányítani az egész világot, hogy a saját belátásunk szerint megmondhassuk az embereknek, hogy mit tehetnek és mit nem. De Pál azt mondta, hogy nem ítélehetem meg azt, akinek nagyobb szabadsága van, mint nekem.

Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélkezel? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa, bármennyire is csodálkozom ezen.

A Kolossébelieknek pedig ezt írta Pál:

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.

Hiszen ezek csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

A szombat tehát csak az árnyéka volt annak a megnyugvásnak, amit Jézus jelent számunkra. Szombaton pihenni kellett, de most már Jézus lett a mi szombatunk. Mi az üdvösségünk tekintetében Jézusban nyugszunk, mert nem kell már küszködjünk azért, hogy megváltassunk – a szombat tehát Jézus Krisztusra mutatott előre, aki elhozta a mi nyugodalmunkat Istentől.

Ezért Ézsaiás Izrael népéhez intézte a szombatról szóló sorait, nem pedig a pogányokból lett gyülekezetekhez, mert Pál szerint

Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot, - mi vagyunk azok, akik minden napot az Úr napjának tartunk.

Amikor reggel felkelek azt mondom: „Uram, az a Te napod, mit szeretnéd, hogy ma cselekedjek?” Nem nézem a naptáramat, hogy lássam, milyen nap van, mert mindegyik az Úr napja, az életem az Övé.

Ne mondjon ilyet az az idegen, aki az ÚRhoz csatlakozott: Bizonyára elkülönít engem népétől az ÚR.

Nem hihetjük azt, hogy el vagyunk választva Isten népétől, mert Isten Jézus Krisztusban lebontotta azt a köztes falat, amely a zsidók és köztünk volt, és mindnyájunkat egy közös test részévé egyesített.

Ne mondja a herélt sem: Én már kiszáradt fa vagyok!

Mert ezt mondja az ÚR: Ha a heréltek megtartják szombatjaimat, azt választják, ami nekem kedves, és ragaszkodnak szövetségemhez, akkor fenntartom nevük emlékét házamban és falaimon belül, különbül, mint a fiak és a leányok. Örök nevet adok nekik, amelyet nem lehet eltörölni.

Jézus azt mondja, hogy egyesek heréltnék születnek, mások ezt az életformát maguk választják Isten országáért. Ezek az emberek tartózkodnak a házasságtól azért, hogy jobban szolgálhassák az Urat. Mi nagyon szűken értelmezzük ezt az embercsoportot, de nem hiszem, hogy a Biblia így értelmezi ezt a szót, hanem azokra vonatkozik ez, akik cölibátust fogadnak Isten országa érdekében.

Pál a korintusi férfiakat arra bízta, hogy ha képesek rá, akkor éljenek úgy, mint ő:

Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik: hogyan legyen tetszésére az Úrnak.

Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a feleségének; ezért élete megosztott.

Gyakran egyedül könnyebb elviselni a nehézségeket, áldozatokat, mintsem a feleségedre is ráerőszakolni a nélkülözést és a megpróbáltatásokat.

Pál azt mondja, hogy egyik sem bűn, de a nőtlenség sok problémától megkímél. Vannak olyanok, akik ezt az életvitelt választották Isten szolgálata miatt, és Isten megáldotta őket fiatal emberekkel, mint Pált is Timóteussal és a többi fiatalal, akiknek lelki fejlődését egyengethetik.

Az idegeneket, akik csatlakoznak az ÚRhoz, és őt szolgálják, akik szeretik az ÚR nevét, és az ő szolgálói lesznek, mindazokat, akik vigyáznak, hogy meg ne sértsék a szombatot, és ragaszkodnak szövetségemhez, elviszem szent hegyemre, és örömet szerzek nekik abban a házban, ahol hozzám imádkoznak. Égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon. Mert az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára.

A zsidók nem igazán követték ezt a Templom megépítésekor, mert elválasztva tartották a pogányokat a zsidóktól, és nem engedték meg nekik, hogy a templom azon részébe menjenek, ahová a zsidók bemehettek. Pál apostol nagy összetűzésbe került a zsidókkal, mert azok azt hitték, hogy egy körülmetéletlent vitt be a Templom zsidóknak fenntartott részébe. Ez okozta azt a problémát Jeruzsálemben, melynek majdnem Pál megöletése lett az eredménye, annak ellenére, hogy Pál ártatlan volt.

Az Úr kijelentette: *az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára.* Ez tehát az idegenekre is vonatkozott, azokra, akik az Urat követték.

Emlékeztek, hogy amikor Jézus a templomban meglátta a pénzváltókat és a galambárosokat, ostort készített és elkezdte felborogatni az asztalaikat, és kiűzte őket a Templomból, miközben azt mondta nekik:

„Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek.”

Nagyon megharagudott ezekre az emberekre, mert a pénzváltók kihasználták az embereket. Mivel a templomi adományokat csak zsidó pénzben fogadták el, nem pedig az akkor használatos római érmékben, mert ezeket tisztátalannak tartották, ezért az emberek be kellett váltásuk a római pénzeiket templomi shekelre. A baj csak az volt, hogy a pénzváltók hatalmas nyereséggel dolgoztak, és a valóságban az Úr pénzének egy részét tették zsebre. Istent lopták meg.

Ugyanez volt a helyzet a galambárosokkal is. Az utcán egy galambot fillérékért meg lehetett venni, míg a templomi árusok hatalmas pénzeket kértek érte. Ezek megegyeztek a papokkal, akik minden áldozati galambot megvizsgáltak, és mindegyikben hibát találtak, amelyiket az utcáról hozták be, és ezeket nem

áldozhatták fel Istennek. Így kénytelenek voltak megvenni a templom által „lepecsételt” galambokat magas áron, és ezáltal rabolták el az emberek kevés pénzét. Ez bosszantotta fel Jézust, és pontosan ezt a verset idézi Ézsaiástól, ahol Isten szándéka szerint az Ő háza az imádság háza kell legyen mindeki számára. Minden embert, aki Istenhez akart imádkozni szabadon be kellett volna engedni oda.

Így szól az én Uram, az ÚR, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem!

A pogányokhoz is meg fog érkezni az evangélium.

*Ti, mezei vadak, jöjjetek mind, és egyetek, ti, erdei vadak is mind!
Az örök mind vakok, nem vesznek észre semmit, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni. Álmodozva hevernek, szeretnek szunnyadozni.
Nagy étvágyú ebek ezek, nem tudnak jóllakni, és ezek a pásztorok nem tudnak figyelni. Mind a maga útján jár, mindegyik a maga nyeresége után, kivétel nélkül.*

Mindenki a maga nyereségét nézi – milyen érdekes, hogy az Úr ezt pontosan abban az ígérésben mondja, amelyből Jézus a Templomban idézte, hogy *Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek.*”

Jöjjetek, hozok bort, igyuk részegre magunkat! Legyen a holnap is olyan, mint a ma, vagy még sokkal jobb!

Az igaz ember elvész, és senki sem törődik vele. A hűséges emberek kimúlnak, és senki sem ügyel rá.

Sokan ezt az egyház elragadtatásakor történő eseményeknek látják, amikor az igaz emberek elvitetnek, és senki sem törődik azzal, hogy valójában az elkövetkező Nagy Nyomorúság elől vitettek el.

*A gonosz miatt múlik ki ugyan az igaz,
de békességre jut; és fekvőhelyén pihen, aki egyenes úton járt.*

Most pedig a gonoszokhoz szól Isten, akik itt maradnak a földön:

Jöjjetek csak ide, ti boszorkányivadékok, te hűtlen, parázna fajzat!

Ezeket a szavakat lelki értelemben kell vizsgálni: a pogány vallási rendszereket jelentik, és a pogány istenek imádatát.

Az Izraeliek Istenhez kellett volna feleségül menjenek: Isten azt mondja, hogy eggyé válok veletek, és a férj és feleség mintáját mutatja be nekik. Ez azt jelenti, hogy ők egyedül csak Istent szerethették volna, egyedül csak hozzá kellett volna hűségesek legyenek. De a valóságban más isteneket imádtak, a pogányok isteneit, Baált, Molokot, és a többieket. Isten figyelmeztette őket, hogy Őhöz jöttek feleségül, és ha más isteneket imádnak az lelki paráznaságot jelent.

*Mit csúfolódtok, miért jártatjátok a szátokat, miért öltögetitek a nyelveteket? Hiszen ti vagytok a hűtlen népség, a hazug fajzat,
akik bujálkodtok a tölgyfáknál, minden bujázöld fa alatt, gyermekeket vágtok le a patakoknál, a sziklahasadékokban!*

Elképzelhetetlen számunkra ebben a világban, hogy a szülők a saját kisbabáikat a tűzbe dobták istenimádat közben. Jeruzsálemben a Természettudományi Múzeumban megtekinthetők azok az istenszobrok, amelyeket az ásatások során felfedeztek. Egyik fémszobrot láttam, amelynek a karjai előre

voltak nyújtva. Ezeket a szobrokat izzásig felforrósították a tűzben, és az élő kisbabáikat ezekbe a kinyújtott karokba tették, akik ott égtek el a tűzben, miközben szüleik ezt a szobrot imádták. Ezen praktikák ellen szólt itt Isten, mivel az életet ennyire semmibe vették, hogy képesek voltak feláldozni saját babáikat az isteneiknek.

Az ásatások során olyan falba épített korszokat találtak, amelyekben babák csontvázaik voltak, akiket élve temettek a falakba, hogy isteneiknek áldozzák őket. Az ilyen szokások ellen szólt Isten, mert ezek utálatosságok voltak az Ő szemében, és megtiltotta nekik ezeket.

Ezek a szörnyűségek a körülöttük élő népek mindennapi szokásai voltak. Bizonyára ti most azt mondjátok, hogy „teljesen fel vagyok dúlva ezek miatt, hát ki képes arra, hogy egy kisbabát megöljön?” Nos, attól tartok, hogy itt az Egyesült Államokban évente több milliót áldoznak fel közülük. Mikor is kezdődik le egy ember élete?

Isten tehát ezek ellen szól:

*A patak sima köveit tetted örökségeddé, azok jutottak osztályrészedül. Itáláldozatot is mutatsz be nekik, ételáldozatot is viszel. Én ebbe belenyugodjak?
Magasba nyúló hegyen helyezted el fekvőhelyedet, oda is fölmész áldozatot bemutatni.*

Az izraeliek, akárcsak a pogányok a hegyek tetején helyezték el az áldozó helyeiket.

Az ajtó mögé és az ajtófélfához tetted bálványod jelképét. Tőlem elszakadva levetkőztél, fölmentél széles fekvőhelyedre. Megegyeztél az egyikkel, akinek a fekvőhelyét szereted, és fajtalanokdtál vele.

A Molokhoz zarándokoltál olajjal és sok illatszerrel. Messzire küldted követeidet, le egészen a holtak hazájáig.

A sokféle mesterkedés elfárasztott, mégsem vallottad be, hogy hasztalan, hanem újból erőt gyűjtöttél, ezért nem betegedtél bele.

Kitől tartottál és féltél, hogy hazudoznod kell? Miért nem törődtél velem, miért nem gondoltál rám? Talán hallgatok én ősidők óta, azért nem félsz engem?!

Én tudom megmondani, hogyan boldogulsz. De amit te csinálsz, az nem használ neked.

Ha segítségért kiáltasz, tud-e rajtad segíteni bálványaid tömege? Valamennyit fölkapja a szél, a szellő is elsodorja. De aki hozzám folyamodik, az öröklí az országot, és részt kap szent hegyemen.

Ezt mondja: Töltsétek, töltsétek, egyengessétek az utat, vegyétek el népem útjából, amiben megbotozhat!

Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkével is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét.

Mert nem örökké perlek, és nem vég nélkül haragszom, hiszen elaléltna elöttem a lélek, az emberek, akiket én alkottam.

Megharagudtam a haszonlesés bűne miatt, haragomban megvertem őt, és elrejtőztem. Ő pedig elpártolt tőlem, és a maga esze után járt.

Láttam útjait, mégis meggyógyítom és vezetem őt. Vigasztalással fizetek neki és gyászolóinak.

Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az ÚR: Meggyógyítom őt!

Annak ellenére, hogy megtagadták Istent, és a pogányok utálatos szokásait követték, Isten mégis megígéri, hogy helyreállítja őket.

De a bűnösök olyanok, mint a háborgó tenger, amely nem tud megnyugodni, iszapot és sarat kavarnak hullámai.

A bűnösöknek nincs békességük! - mondja Istenem.

58.-ik fejezet – Az Úr Ézsaiást bátorítja:

Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házának, hogy mi a vétke!

Az emberek következetlenek voltak, mert a templomi alkalmakon résztvevők száma egyáltalán nem lett kevesebb. Az emberek a vallási külsőségeket megtartották, mert népszerű dolog volt felszínesen vallásoskodni, de közben szíveik elidegenedtek Istentől.

Templomba jártak, Istent imádták ott, de aztán hazamentek és a kis bálványaikhoz fordultak, és a saját testük vágyait elégitették ki.

Ennyire nagy volt a kettősség abban az időben, és ilyen nagy kettősség létezik a mai világunkban is. Egyesek felszínesen elismerik Isten létezését, de valójában a szívük és életük nem támasztja alá ezt. Istent pedig a szív érdekli.

Emlékeztek, Jeremiás idejében, aki röviddel Ézsaiás után prófétált, volt egy népszerű, Istent követő király, Jósiás. Mindenki visszatért a Templomba, és azt mondhatnánk, hogy ébredés volt a nép között, de az Úr azt mondta Jeremiásnak, hogy menjen a Templomhoz és így kiáltson:

Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt!

Mert csak ha igazán megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket, ha igazságosan ítélték ember és embertársa között,

Ézsaiás így folytatja:

Ők minden nap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat, mint egy olyan nép, amelynek tettei igazak, és nem hagyja el Istene törvényét; igaz döntéseket kérnek tőlem, szeretnének Istenhez közel lenni.

Szerették a formaságokat, a vallásosságot, elmentek, hogy meghallgassák, hogy mit mond Isten, aztán pedig elkezdtek panaszkodni:

Miért bőjtölünk - mondják -, ha te nem látod meg, miért gyötörjük magunkat, ha nem akarsz tudni róla? De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseiteket, mert robotosaitokat hajszojátok.

Hiszen pörölve és veszekedve bőjtöltök, sőt bűnösen, ököllel verekedve. Nem úgy bőjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban.

Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákba öltözik, és hamut szór maga alá, azt nevezed böjtnek, és az ÚR kedves napjának?

Azt gondoljátok, hogy külsőségeket akarok töletek? Jézus azt mondta, hogy amikor bőjtöltök, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretik mutogatni mindenkinek, hogy böjtöt tartanak, nagyon szomorú arcot öltenek, hogy mások is lássák tetteiket. Az emberek pedig ájuldoznak, hogy milyen nagy lelki életet élnek, de az Úr azt mondja, hogy ne tegyétek így. Nem érdekelnek a böjti külsőségek, hanem az, hogy a szívetek engem keressen. Ne akarjatok bebizonyítani valamit, ne azért tegyétek, hogy előnyhöz jussatok. Hányszor akarnak az emberek csak azért bőjtölni, hogy valamilyen előnyt csikarjanak ki Istentől? Vagy hogy arra kényszerítsék Öt, hogy a böjt miatt megválaszolja imáikat?

Ha a lelkemet böjttel szeretném ostromozni, egyetlen tiszta szándékból tegyem azt: csak azért, hogy Isten még jobban átvegye az életem irányítását. Istennek bőjtöljek, és ne az embereknek.

*Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot!
Oszd meg kenyeredet az éhezőkkel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!*

Isten azt akarja, hogy felszabadítsd az elnyomottakat, hogy megetesd az éhezőket, hogy felöltöztess a szegényeket, hogy a sajátodból adj valaki másnak, és

Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted.

Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul,

ha kenyeret adsz az éhezőknek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény.

Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.

Főlépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.

Ha nem jársz kedvteléseid után a nyugalom napján, az én szent napomon, ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkádat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről.

akkor gyönyörködni fogsz az ÚRban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplálalak ősdnek, Jákóbnak örökségében. Az ÚR maga mondja ezt.

Az 59.-ik fejezetben

Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson

Uram, miért nem látod, hogy böjtölünk, miért nem hallod meg könyörgéseinket? Az Úr nem süket, és nem gyenge. Nem Isten hibája az, ha nem kapunk válaszokat imáinkra. Bennünk van a hiba:

hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.

Dávid azt mondta, hogy

Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr.

Isten azt mondja, hogy nem a fülem süket, nem a kezem rövid, hanem a ti bűneitek megtörték a kapcsolatot köztem és köztetek. A bűn akadályozhatja imáitokat, mert a bűn közétek és Isten közé ékelődik, és ekkor hiábavaló az imádság, sőt becsapjuk vele magunkat. Gyakran mondanak ilyeneket az emberek, hogy „Tudom, hogy bűnben élek, tudom, hogy ezt nem kéne csináljam, de legalább imádkozom.”

Az imádságaiknak így semmi értelme nincs, sőt ezzel be is csapják magukat, mert Isten megmondta, hogy nem fogja meghallani, mert a bűnük választófalaként áll köztük és Isten között.

Hiszen kezetek vérrel van beszennyezve, ujjaitokhoz bűn tapad, ajkatok hazugságot szól, nyelvetek álnokságot suttog.

Egyes emberek felemelték kezeiket Isten felé, de Isten azt mondja, hogy hiába emelik fel, mert vérrel szennyezettek, bűn tapad kezeikhez. És ha így imádkozunk Istenhez, ez már véték ellene, megbántjuk ezzel Őt.

Nincs, aki igaz vádat emelne, nincs, aki helyesen ítélnék. Haszontalanságban bíznak, és hiábavalóságot beszélnek, nyomorúságot fogannak, és bajt szülnék.

Mérges kígyó tojásait költik ki, és pókhálót szönek. Meghal, aki tojásaikból eszik, és ha rátaposnak, vipera kel ki.

Pókhálójukból nem lesz ruha, nem takarózhatnak készítményükbe, készítményük csak bajt okoz, erőszakos tetteket követnek el.

Lábuk gonosz cél után fut, sietnek ártatlan vért ontani. Gondolataik ártó gondolatok, pusztulás és romlás van útjaikon.

Nem ismerik a békesség útját, eljárásuk nem törvényes. Ösvényeik görbék: aki azokon jár, annak nincs köze a békességhez.

Ezért van távol tőlünk a törvény, és nem ér el hozzánk az igazság. Világosságra várunk, de csak sötétség van, napfényre, de homályban járunk.

Tapogatjuk a falat, mint a vakok, tapogatózunk, mint akinek nincs szeme. Botladozunk fényes délben, mintha alkonyat volna, és sötétségben vagyunk, mint a holtak.

Morgunk mindnyájan, mint a medvék, nyögdecselünk, mint a galambok. Törvényességre várunk, de nincs, segítségre, de távol van tőlünk.

Bizony, sok bűnt követtünk el veled szemben, vétkeink ellenünk beszélnek. Bizony, tele vagyunk bűnnel, gonoszságunkat be kell ismernünk.

Bűnösök vagyunk, megtagadtuk az URat, hűtlenül eltértünk Istenünktől. Erőszakot és lázadást hirdettünk, szívünk hazug beszédet gondolt és szólt.

Háttérbe szorul a törvény, távol áll az igazság, elbukik a hűség a tereken, nem érvényesülhet a becsület.

Oda van már a hűség, és aki a rosszat kerüli, zsákmányul esik. Látta ezt az ÚR, és rossznak ítélte, hogy nincs törvényes rend.

Az ember tragikus állapotát mutatja be Ézsaiás költői szavakkal. Ézsaiás itt a héber költészet segítségével a gondolatokat képek formájában mutatja be számunkra: görbe ösvényeken tapogatóznak, mint a vakok, déli fényben botladoznak, sötétségben laknak, mint a holtak.

Isten látja az ember romlottságát, kapzsiságát, amely uralja a szívét, és látja, hogy egyetlen ember sem igazságos, őszinte vagy egyenes. Senki sem keresi az igaz utat, mindenki annyi rosszat tesz, amennyit csak lehet, és

Amikor látta, hogy nincs ott senki, és elámult, hogy nincs, aki közbelépjen, saját karja segítette őt, saját igazsága támogatta.

Senki sem állította meg ezt, az emberek mind mentek előre a maguk útján.

Felöltötte az igazságot mint páncélt, védelmező sisak van a fején.

Ez az Efezusi levél 6.-ik fejezetére emlékeztet minket, ahol Pál figyelmeztet minket arra, hogy öltjük fel Isten teljes fegyverzetét: Az igazság mellvértjét, az üdvösség sisakját.

A bosszúállás ruháit öltötte magára, felindulása mint köpeny borul rá.

Amilyenek voltak a tettek, aszerint fog megfizetni. Haraggal fizet ellenfeleinek, tetteik szerint ellenségeinek, tetteik szerint fizet meg a szigeteknek.

A Zsidó levélben azt olvashatjuk, hogy

Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”

Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

És itt pontosan erről az ítéletről beszél.

Félni fogják az ÚR nevét napnyugaton, és dicsőségét napkeleten, amikor eljön mint egy sebes folyó, amelyet az ÚR szele korbácsol föl.

Amikor az ellenség sebes folyóként özönlik majd a nép ellen, úgy fog tűnni, hogy senki sem segít nekik, senki sem jár közben az igazságért Isten előtt. Az igaz ember mintha el volna szigetelve valahol. Ekkor a Lélek fog közbelépni. Isten maga fog közbelépni, és elkezd munkálkodni az emberek között.

De eljön Sionhoz a Megváltó, Jákób megtérő bűnöseihez! - így szól az ÚR.

Ilyen szövetségem van nekem velük - mondja az ÚR: Lelkem, mely rajtad nyugszik, és ígéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak a szájából, mostantól fogva mindörökké - mondja az ÚR.

Mindezek ellenére az Úr meg fogja mutatni irgalmát és kegyelmét ezeknek az embereknek. Pál postol azt írta, hogy

a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitelenséget Jákób házából,

Pál tehát pontosan erre az Ézsaiási próféciaóra utal, arra a napra, amikor Jézus visszatér, és megalapítja az Ő országát, örök szövetséget kötve az emberekkel.

Pál azt írta, hogy ha Isten minket, pogányokat beoltott a olajfába, és ez dicsőséget hozott a világnak, mennyivel nagyobb lesz ez a dicsőség, amikor majd magukat a levágott ágakat fogja visszaoltani, és ezzel Izraelre utalt.

Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége.

Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.

Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez.

Emeld föl tekintetedet, és nézz körül! Mindnyájan összegyűltök, és hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, leányaidat ölben hozzák.

Ha majd látod, öröme derülsz, repesve tágul a szíved. Özönlik hozzád a tengerek kincse, a népek gazdagsága hozzád kerül.

Ellep a tevék sokasága, Midján és Éfa tevéi. Mindnyájan Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az ÚR dicső tetteit hirdetik.

Kédár minden nyáját hozzád terelik, Nebájót kosai szolgálatodra állnak, hogy oltáromra kerüljenek kedves áldozatként. Így ékesítem föl ékes templomomat.

Kik ezek, akik repülnek, mint a felhő, mint a galambok szállnak dúcaikba?

Csak szavamra várnak a szigetek, legelőszőr Tarsís hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, ezüstjükkal és aranyukkal együtt, Istened, az ÚR nevének dicsőségére, Izráel Szentje dicsőségére, hogy fölékesítsen téged.

Idegenek építik várfalaidat, és királyaik szolgálatodra állnak. Bár haragomban megvertelek, de most kegyelmesen irgalmazok neked.

Kapuid legyenek nyitva állandóan, ne legyenek zárva se éjjel, se nappal, hogy elhozhassák a népek gazdagságát királyaik vezetésével.

De azok a népek és országok, amelyek nem szolgálnak téged, elpusztulnak, azok a népek egészen kipusztulnak.

Hozzád kerül a Libánon dicsősége: ciprus, kőris és fenyő egyaránt, hogy ékesítse szent helyemet. Így teszem lábam zsámolyát dicsőségessé.

Amikor ezt a dicsőséges próféciát olvassuk a Messiásról, meg tudjuk érteni, hogy miért volt a zsidóknak annyi nehézségük Jézus Krisztussal. Még a saját tanítványai is azt várták, hogy mikor fogja megdönteni a római kormányzást, és felkavarta őket az, amikor a saját keresztrefeszítéséről kezdett beszélni nekik:

Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?”

Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

...

Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”

Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: „Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”

Amikor tehát Jézus az elutasításáról és halálról kezdett beszélni, Péter ezt már nem bírta elviselni. A zsidóknak ez nagy nehézséget okozott. Az Ézsaiás 53.-ik fejezetében olvastuk ugyan, hogy:

Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele.

Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza.

Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.

Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.

De aztán itt a 60.-ik fejezetben olvassuk azt a hatalmas dicsőséget is, amely Izraelre beköszönt majd, amikor eljön a Messiás. Természetes dolog volt, hogy a zsidók nehezen tudták összeegyeztetni ezeket az ellentétes prófeciákat a Messiással kapcsolatban. Aztán úgy oldották ezt meg, hogy a szenvedést lelki síkra terelték, és csak a Messiás uralkodásának dicsőségét fogadták el fizikai valóságnak.

Ennek következtében aztán nem ismerték fel a Messiásukat, aki a saját prófeciáikat teljesítette be. A 61.-ik fejezetben található prófeciában egy világos határvonalat találhatunk Jézus két eljöveteleivel kapcsolatban. Egy versen belül található ez a határvonal, ami után azonnal Jézus második eljöveteleéről kezd beszélni.

Amikor Jézus a kapernaumi zsinagógában ezt a próféciát kezdte tanítani, akkor annak első részét fel is olvasta, majd hirtelen megállt, összetekerte a tekercset, és leült. Körbenézett és azt mondta az embereknek: „ez az Írás teljeseedett be ma a szemetek láttára.” De a legérdekesebb dolog az, hogy pontosan ott állt meg, ahol az első eljövetelenek a részletei befejeződtek. Nem olvasta fel a második eljöveteleire vonatkozó rész egyetlen szavát sem, amely így kezdődik: „... Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót...”. Ez még ezután fog elkövetkezni.

A 60.-ik fejezetben láthatjuk a Messiás dicsőséges uralkodását, és Izrael előkelő helyét, amikor az összes nemzet oda fog seregleni hozzá, és dicsőségben lesz részük. Ezt várták a tanítványok is. Miután Jézus feltámadt

Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem,

hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.”

Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?”

Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.

Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

Akkor is erre a dicsőséges időre vágytak a tanítványok, és hallottuk, amint azon vitatkoznak egymás között, hogy amikor az Úr megalapítja az Ő országát, akkor „én nagyobb leszek, mint te”, azon vitatkoztak, hogy ki lesz a legnagyobb közülük. Az Úr megkérdezte, hogy miről vitatkoznak, ők meg azt válaszolták: „Á, semmiről.”

Ekkor ezt mondta nekik: „Aki a legnagyobb akar lenni, legyen mindenki szolgája.” Ekkor kezdett arról tanítani, hogy a nagyság felé vezető út a szolgaságon keresztül vezet, és hogy amikor alázatos leszel az Úr előtt, akkor Ő fog felemelni téged.

Nehéz volt tehát a zsidóknak megemészteni ezeket a sorokat, és mivel igazi hazafiak voltak, nagyon vágytak Izrael dicsőségére, és amikor Jézus ezt nem teljesítette be, hanem ehelyett a kereszt szenvedéseinek vetette magát alá, ezt már nem bírták elfogadni, és sokan megtagadták Őt és elfutottak Tőle. Azt várták, hogy azonnal megalapítja az Ő országát, és nem tudták, hogy Isten ezt a köztes időt arra fogja használni, hogy a pogányok közül is összegyűjtsön egy hívő csapatot, Krisztus testét és mennyasszonyát.

Meghajolva járulnak eléd sanyargatóid fiai, lábad elé borulnak mind, akik megvetettek, és így neveznek: Az ÚR városa, Izráel Szentjének Sionja.

Bár elhagyott és gyűlölt voltál, feléd sem járt senki, de majd örökre fenségessé teszek, és örvendezővé nemzedékről nemzedékre.

Népek tejét szopod, királyi emlőkön táplálkozol, és megtudod, hogy én, az ÚR, vagyok szabadítód és megváltód, Jákób erős Istene.

Réz helyett aranyat hozatok, vas helyett ezüstöt, fa helyett rezet hozatok, és kő helyett vasat. Békét adok, hogy az irányítson, és igazságot, hogy az parancsoljon.

Híre sem lesz többé országokban erőszaknak, határaidban pusztulásnak és romlásnak. Isten szabadítását nevezed kőfalaidnak, és dicséretét kapuidnak.

Mekkora dicsőség lesz, amikor az emberek csak özönlenek befelé a kapukon, hogy az Urat dicsőítsék, magasztalják, és nagy ünnepeken vesznek majd részt.

Nem a nap lesz többé napvilágod, és nem a hold fénye világít neked, hanem az ÚR lesz örök világosságod, és Istened lesz ékességed.

Nem megy le többé napod, és holdad nem fogy el. Az ÚR lesz örök világosságod, letelnek gyászod napjai. Egész néped igaz lesz, örökre birtokában lesz az ország; facsemete, amelyet én ültettem, kezem alkotása, amely megmutatja dicsőségemet.

A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én, az ÚR, rövid idő múlva megvalósítom ezt.

Az Úr kijelenti, hogy minden célját meg fogja valósítani a maga idejében – visszaállítja ezt a népet, ezt a várost, ezt a nemzetet. Milyen nagyszerű nap lesz, amikor eljön a Messiás. És ezért sóvárog ma is a zsidók és a keresztények szíve, várva azt a napot, amikor Isten igazsága úgy fogja ellepni a földet, mint a vizek a tengert.

A mai világra tekintve egyre inkább azt látjuk, hogy itt az ideje, hogy Isten közbelépjen. Láthatjuk az igazságtalanságokat, amelyek belepik a földet, és úgy tűnik, hogy ha valaki felemeli hangját az igazság mellett, azt elszigetelik, egyedül marad, és kinevetik, kicsúfolják.

Eljött az ideje annak, hogy az Úr Lelke meginduljon az ellenség ellen, és hogy a Messiás visszajöjjön, és igazságot hozzon az Ő Királyságával erre a földre.

Isten keresi az igazságos ítélet lehetőségét, keres olyan embereket, akik nemcsak a szájukkal tisztelik Őt, hanem szívükkel és cselekedeteikkel is. Olyan embereket keres, akik tiszta szívvel szolgálni akarják Őt, és meghallgatja az Ő fohászkozásait, kiáltásait, de a bűnösöknek nincs békesége és nyugalma.

Istenem, segíts nekünk, hogy úgy éljünk, hogy az kedves legyen a Te szemedben, hogy megtapasztaljuk a Te békességedet, és hogy a szíveink a Te szeretetedben erősödjenek meg, miközben a Messiás eljövetelére várunk, és arra, hogy Isten ígéretei teljesedjenek be az Ezeréves Királyságban.

Isten áldjon benneteket, és segítsen nektek, hogy az Ő kegyelmében és szeretetében bővüljétek, és másokkal legyetek irgalmasak, megértőek, türelmesek és kedvesek. Segítsen Ő nekünk, hogy jó szolgálói és jó képviselői legyünk neki, felemelve az elesetteket, segítve az elnyomottakat, megosztván velük azt, amit Isten nekünk adott. Engedjük, hogy Isten az Ő igazságának eszközévé tegyen minket ebben a szűkséget szenvedő világban.

Isten azon csodálkozott, hogy nem volt egyetlen közbenjáró sem, senki sem akart jelentkezni erre a feladatra. Istenem segíts, hogy mi lehessünk a közbenjárók ezekben a napokban. Isten áldjon meg, és használjon titeket az Ő céljaira, Jézus nevében.

82 perc